

Rigsdagstidende.

1856. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 42.

Ottende Session.

16de Møde.

Torsdagen den 18de Decbr.

(Fortsf.)

**Kirke- og Underviisningsministe-
ren** (fortsf.): Forsaavidt han har tilraadet at fremme Sagen her for at bringe den ind i Landstthinget, da er det naturligviis Noget, jeg ikke skal udtale nogen Mening om. Imidlertid kan det ikke nægtes, at derved fremmes netop det, som jeg udtalte, at jeg ansaae for ønskeligt, nemlig at Sagen kunde blive Gjenstand for en fornyet, moden Overveelse. Det vil sees af en Uttring, som fremkom fra Ordføreren i Landstthinget sidste Gang, at han har udtalt, at denne Sag var bleven til kun under Folkethingets Behandling, og han yttrede, at det var meget uheldigt at blive ved den i den Skikkelse, hvori den saaledes blev indbragt, fordi der efter hans Mening eller, som han yttrede, efter de foreliggende Præcedenter „ikke var den mindste Sanssynlighed for, at Lovforslaget skulde blive vedtaget i Landstthinget.“ — Det er afgjort, at naar Sagen nu atter bringes ind i det andet Thing, vil der fremkomme andre Anskuelser, og den fortsatte Drøftelse, som saaledes vil gaae for sig, maa uden al Tvivl have en heldig Indflydelse baade paa Forslagets eget Indhold saavel som paa Anskuelserne i det Hele om Sagen. — Jeg er ingenlunde uenig med den ærede Rigsdagsmand deri, at det er Regjeringen, der definitivt og endeligt maa tage Sagen i sin Haand, naar den skal finde en almindelig Ordning ved Lov; men Spørgsmaalet er netop, naar dette fra Regje-

ringens Side skal skee. Jeg troer, at Mange ere enige med mig om, at et Forslag først da kan komme fra Regjeringen, naar Anskuelserne baade hos de i Sagen Interesserede og i Almindelighed ere saadanne, at den Lov, der kommer frem, ikke fremkalder en høj Grad af Spænding, Irritation og Følelse af at have lidt Uret. Man kan meget gjerne være sig bevidst ikke at ville gjøre Andet, end hvad der er Ret, og heller ikke gjøre Andet, end hvad der er Ret, og dog kan det, der skeer, fremkomme under saadanne Forhold og Stemninger, at det kommer til at virke, som om det var Uret — deri troer jeg, at den ærede Rigsdagsmand er enig med mig. Der er ikke Tale om den vistnok umulige Fordring, at den endelige Overenskomst skulde afflutes mellem Parterne indbyrdes, men om en saadan Paavirkning paa disse, at den endelige Afgjørelse derved forberedes og fremkaldes, og naar den kommer, bliver forstaaet og anerkjendt, saa at den kan virke til Gavn istedetfor til Skade.

Hvad navnlig min Stilling til Sagen angaaer, skal jeg indskrænke mig til den korte Bemærkning, at jeg i Rigsdagen aldrig nogenstunde har udtalt mig om Fæstesagen, ikke med noget eneste Ord, og heller ikke har jeg talt derom med den ærede Rigsdagsmand, saa at jeg ikke kan forstaae, hvorledes han af mine „Udtalelser“ kan uddrage den Slutning, han er kommen til. Jeg har forøvrigt ikke havt Noget imod at udtale mig om Sagen, men at det ikke er skeet, er deels en Følge af, at jeg som Medlem af Rigsdagen har talt meget sjældent, deels en Følge af, at Andre have forekommet mig mere kaldede til at tale i denne Sag;